

Zaaknummer : CBHO 2019/074
Rechter(s) : mr. Daalder
Datum uitspraak : 26 augustus 2019
Partijen : appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden : beoordeling
deelvragen
kennen en kunnen
studievertraging
Artikelen : WHW: artikel 7.66, tweede lid,
Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak : ongegrond
Hoofdoverwegingen : 2.2.2. Appellant stelt twee vragen van het tentamen ter discussie, te weten de vragen 19 en 28.
Over vraag 19, die volgens appellant uit twee vragen bestaat, heeft de examinator tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat hij, samen met een aantal vakgenoten, van mening is dat stellingvragen soms dubbelzinnig zijn en dat dit oneerlijk is voor studenten. Stellingvragen worden dan ook zoveel mogelijk uit de itembank verwijderd, aldus de examinator. Stellingvragen zijn, zo heeft de examinator ook toegelicht, onderwijskundig echter niet verkeerd en mogen onderdeel zijn van een tentamen. Hij heeft verder het standpunt ingenomen dat vraag 19 van het tentamen strikt genomen geen stellingvraag is, maar een andersoortige vraag. In de vraag worden de onderwerpen 'gewone verdenking' en 'ernstige bezwaren' benoemd die beide zien op het overkoepelende thema verdenking en de diverse gradaties van verdenking. De vraag is verder gemiddeld gemaakt door de studenten, aldus de examinator. Gezien deze toelichting van de examinator valt niet in te zien dat vraag 19 geen onderdeel zou mogen zijn van het tentamen. Weliswaar heeft de examinator gesteld dat stellingvragen zoveel mogelijk uit de itembank worden verwijderd, maar daarmee heeft hij geen harde toezegging gedaan over vragen zoals vraag 19. Appellant heeft aan de uitlatingen van de examinator niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontleen dat zo'n soort vraag niet in het tentamen zou worden gesteld. Wat betreft de puntenwaardering van vraag 19, heeft de examinator zich op het standpunt gesteld dat de vraag weliswaar uit twee deelvragen bestaat, maar dat de kennis over één onderwerp wordt getoetst. Getoetst wordt het onderscheid tussen redelijk vermoeden en ernstige bezwaren in het kader van verdenking, aldus de examinator. Verweerder heeft, gezien deze toelichting van de examinator, geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examinator te vernietigen. Ter zitting van het College heeft appellant in dit kader nog betoogd dat bij dubbele vragen waarbij slechts 1 van de twee vragen fout is beantwoord, geen punten worden toegekend en dat dit een onderwaardering van de kennis van de student is. Dat betoog leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van de examinator, alleen al omdat deze situatie zich hier niet voordoet. Appellant heeft beide deelvragen van vraag 19 onjuist beantwoord. Verder heeft de examinator, waar het om vraag 28 van het tentamen gaat, een consistente motivering gegeven waarom het antwoord van appellant op die vraag onjuist is en hij heeft toegelicht dat deze vraag gemiddeld is gemaakt door de studenten. Hij heeft daarbij ook verwezen naar de te bestuderen stof voor het tentamen. Verweerder heeft geen aanleiding hoeven zien om te twifelen aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling en de beoordeling door de examinator van het antwoord van appellant op vraag 28.
2.2.3. De conclusie is dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examinator van 31 januari 2019 te vernietigen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 januari 2019 heeft de examinerator aan appelland meegedeeld dat het door hem gemaakte tentamen voor de cursus RB0104, Inleiding strafrecht met het cijfer 5 is beoordeeld.

Bij beslissing van 15 mei 2019 heeft verweerder het daartegen door appelland ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appelland beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 19 augustus 2019, waar appelland, vergezeld door P. de Wolf sr., emeritus hoogleraar Strategisch Management, en verweerder, vertegenwoordigd door F.E.M. van der Westen LLB en mr. J.J.F.A. Engels, beiden secretaris van verweerder, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examinerator heeft het door appelland gemaakte tentamen voor de cursus Inleiding strafrecht (hierna: het tentamen) met het cijfer 5 beoordeeld. Tegen deze beoordeling heeft appelland administratief beroep ingesteld. In het administratief beroepschrift heeft appelland zich – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat vraag 19 eigenlijk uit twee vragen bestaat en dat de cesuur daarom moet worden aangepast en dat de tekst van vraag 28 ruimte laat voor een andere interpretatie. In de beslissing op administratief beroep van 15 mei 2019 heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de examinerator een redelijke uitleg heeft gegeven voor de puntenwaardering van vraag 19. Ook heeft de examinerator, aldus verweerder, een redelijke toelichting gegeven waarom het door appelland gegeven antwoord bij vraag 28 onjuist is. Volgens verweerder is het cijfer op de juiste wijze tot stand gekomen. Hij heeft het administratief beroep daarom bij beslissing van 15 mei 2019 ongegrond verklaard.

2.2. Appelland kan zich niet vinden in deze beslissing van verweerder. Hij betoogt dat vraag 19 van het tentamen een dubbele vraag is, omdat in de vraag twee deelvragen zijn verwerkt. Eerder is in de virtuele klas van de cursus Inleiding strafrecht door de examinerator echter gezegd dat dubbele vragen uit de itembank niet in het tentamen zouden worden opgenomen. Dat is een harde toezegging geweest, aldus appelland. Volgens appelland wijzigt door het opnemen van twee vragen de cesuur. Daarnaast voert appelland aan dat vraag 28 onzorgvuldig is geformuleerd, omdat de beschrijving van de vraag onbedoeld ruimte laat voor een andere interpretatie. Appelland stelt zich verder op het standpunt dat hij financieel nadeel heeft ondervonden en studievertraging heeft opgelopen als gevolg van de uitkomst van het tentamen.

2.2.1. Voor de beoordeling of de beslissing van verweerder van 15 mei 2019 in stand kan blijven, is het volgende toetsingskader van belang. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de

voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.2.2. Appellant stelt twee vragen van het tentamen ter discussie, te weten de vragen 19 en 28.

Over vraag 19, die volgens appellant uit twee vragen bestaat, heeft de examiner tijdens de hoorzitting bij verweerder toegelicht dat hij, samen met een aantal vakgenoten, van mening is dat stellingvragen soms dubbelzinnig zijn en dat dit oneerlijk is voor studenten. Stellingvragen worden dan ook zoveel mogelijk uit de itembank verwijderd, aldus de examiner. Stellingvragen zijn, zo heeft de examiner ook toegelicht, onderwijskundig echter niet verkeerd en mogen onderdeel zijn van een tentamen. Hij heeft verder het standpunt ingenomen dat vraag 19 van het tentamen strikt genomen geen stellingvraag is, maar een andersoortige vraag. In de vraag worden de onderwerpen 'gewone verdenking' en 'ernstige bezwaren' benoemd die beide zien op het overkoepelende thema verdenking en de diverse gradaties van verdenking. De vraag is verder gemiddeld gemaakt door de studenten, aldus de examiner.

Gezien deze toelichting van de examiner valt niet in te zien dat vraag 19 geen onderdeel zou mogen zijn van het tentamen. Weliswaar heeft de examiner gesteld dat stellingvragen zoveel mogelijk uit de itembank worden verwijderd, maar daarmee heeft hij geen harde toezegging gedaan over vragen zoals vraag 19. Appellant heeft aan de uitlatingen van de examiner niet het gerechtvaardigde vertrouwen kunnen ontleen dat zo'n soort vraag niet in het tentamen zou worden gesteld. Wat betreft de puntenwaardering van vraag 19, heeft de examiner zich op het standpunt gesteld dat de vraag weliswaar uit twee deelvragen bestaat, maar dat de kennis over één onderwerp wordt getoetst. Getoetst wordt het onderscheid tussen redelijk vermoeden en ernstige bezwaren in het kader van verdenking, aldus de examiner. Verweerder heeft, gezien deze toelichting van de examiner, geen aanleiding hoeven zien de beslissing van de examiner te vernietigen. Ter zitting van het College heeft appellant in dit kader nog betoogd dat bij dubbele vragen waarbij slechts 1 van de twee vragen fout is beantwoord, geen punten worden toegekend en dat dit een onderwaardering van de kennis van de student is. Dat betoog leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van de examiner, alleen al omdat deze situatie zich hier niet voordoet. Appellant heeft beide deelvragen van vraag 19 onjuist beantwoord.

Verder heeft de examiner, waar het om vraag 28 van het tentamen gaat, een consistente motivering gegeven waarom het antwoord van appellant op die vraag onjuist is en hij heeft toegelicht dat deze vraag gemiddeld is gemaakt door de studenten. Hij heeft daarbij ook verwezen naar de te bestuderen stof voor het tentamen. Verweerder heeft geen aanleiding hoeven zien om te twijfelen aan de zorgvuldigheid van de vraagstelling en de beoordeling door de examiner van het antwoord van appellant op vraag 28.

2.2.3. De conclusie is dat is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien om de beslissing van de examiner van 31 januari 2019 te vernietigen.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R. Grimbergen, als secretaris.